

[Undervisningsministeren.]

slagets Hovedformaal. Nu vil jeg erkende og glæde mig over, at det ærede Medlem Hr. Holger Kristiansen i og for sig ikke forlanger et Seminarium i Hjørring. Han sagde bare, at hvis der alligevel kunde blive et Seminarium i Nordjylland, om det saa ikke maatte blive i Hjørring.

Det minder mig paa en glædelig og tilfredsstillende Maade om Præsterne paa Anholt. De trængte i høj Grad til en Stranding i Ny og Næ i de trange Tider, men de skulde nok vogte sig for i deres Aftenbøn at bede Vorherre om, at der maatte ske en Stranding paa Anholt; det gjorde de ikke, for de var fromme Mænd, men de bad om, hvis der alligevel skulde ske en Stranding, om den saa ikke maatte ske paa Anholt.

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Søren P. Larsen: Jeg vil takke den højtærede Undervisningsminister for Redegørelsen vedrørende de to Skrivelser, som Ministeriet har udsendt til Statsseminarierne, og som vi nu har Lejlighed til i Udvalget at gøre os bekendt med.

Og med Hensyn til den urimelige Forfølgelse, som den højtærede Undervisningsminister har været udsat for vedrørende denne Sag, ja, jeg maa sige, at jeg lyttede med stor Interesse til den sagkyndige Bedømmelse, der her fandt Sted af de perfide Artikler, som man af og til kan læse i Aviserne. Den højtærede Undervisningsminister kunde jo betegne dem som hørende til de første Klasser. Det bedrøver mig da, at jeg maa spørge den højtærede Undervisningsminister, til hvilken Klasse han vil henregne den Argumentation, han selv anvendte overfor mig.

Den højtærede Undervisningsminister delte det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensens Tale i to Dele, den uheldige Del og — jeg formoder, jeg her er enig med den højtærede Undervisningsminister — den heldige Del, som ikke blev imødegaaet, og den højtærede Undervisningsminister sagde dernæst, at jeg havde givet det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen en Finte ved at sige, at det, vi skulde drøfte her, var Seminariereformen og ikke de andre Spørgsmaal. Jeg maa bedrøve den højtærede Undervisningsminister med, at den, jeg vendte mig imod, var det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen, det staar paa Sp. 4876, hvor jeg udtrykkelig siger:

„Jeg skal ikke komme ind paa de

Slutbemærkninger, det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen fremsatte. Vi kan jo tale om Arbejdsløshed, naar det staar paa Dagsordenen, og Militærvæsen, naar det staar paa Dagsordenen; her er det Spørgsmaalet om Seminariereformen, vi drøfter.“

Det er altsaa netop denne Finte til det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussens Forsøg paa at føre andet og mere ind i Debatten, den højtærede Undervisningsminister førte frem, idet han udelod Indledningen af min Tale. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Undervisningsminister, som jo har nogle Aars Erfaring for at vurdere Bladartikler: Hvis nu dette havde været en Bladartikel, kunde det naturligvis ikke blive henregnet til Perfiditet af første Klasse, men hvilken Klasse kan det saa komme i? Det overlader jeg til den højtærede Undervisningsminister at bedømme. Jeg kan ikke erkende, at jeg har givet en Finte til det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen, det var til det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen og nu til den højtærede Undervisningsminister.

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) har Ordet for en kort Bemærkning.

Jensen (Broby): Jeg maa begynde med at bedrøve den højtærede Undervisningsminister med, at jeg ikke er nær saa begavet, som han tiltror mig, thi jeg kan ikke høre med det ene Øre og læse med det andet, den Kunst har jeg ikke lært endnu, men man ved jo ikke, hvorvidt Udviklingen kan komme.

Saa vil jeg gerne sige en Ting til til den højtærede Minister, det er i Virkeligheden Kærnepunktet i hele denne Sag. Ministeren sagde, at Loven krævede de 350 000 Kr., naar den 4-aarige Uddannelsestid skulde føres ud i Livet, men at det er Forsømmelserne, der har krævet Resten. Ministeren sagde endvidere, at han den 20. Juni 1930 — saa vidt jeg fik fat i det — havde bedt om at faa de Oplysninger, der var nødvendige. Jeg vil saa spørge: Hvor kan da den højtærede Minister staa den 26. Februar 1930 og udtale sig, som han har gjort i Landstinget? Han lod først en Seminarieforsøger tale gennem et Brev. Denne Seminarieforsøger skriver, at hvis vi kun skal gennemføre den nye Seminarielov, behøver vi ikke alle de Penge, her er Tale om, saa kan vi nøjes med en meget mindre Sum; men der er saa meget forsømt herude, at vi i Virkelig-